

[Gert Petersen.]

sen af en socialdemokratisk mindretalsregering. Vi sagde, at den ville få vanskelige vilkår, det ville vi have forståelse for. Det har vi også udvist forståelse for i forskellige situationer. Men det, som undrer os, er, at denne regering i den grad tilpasser sig den vanskelige situation, at man i den grad sårer udspil og modspil over for den borgerlige opposition, som er i flertal, fra regeringens side.

Jeg synes nok, at man burde have lært af den forrige statsminister, hr. Poul Hartling, at selv om man er en mindretalsregering, behøver man ikke af den grund at optræde anonymt eller at skjule sin profil. I hr. Poul Hartlings regeringstid blev der reelt lagt en række forslag på dette folketings bord af udpræget liberalistisk tilsnit, af så liberalistisk tilsnit, at der var en række partier, også borgerlige partier, som ikke kunne tilslutte sig dem. Altså måtte de så ændres undervejs, og nogle af dem blev slet ikke til noget. Jeg spørger mig selv, hvorfor der ikke på tilsvarende måde, netop i forbindelse med beskæftigelsessituationen — bortset fra det ene forslag om statslån til byggeriet, da det var blevet underkastet en hård behandling her i tinget, så var det, som om man tabte modet — er spillet ud fra socialdemokratiets side, sådan at man kunne se noget, som arbejderbevægelsen, og jeg vil gerne sige hele arbejderbevægelsen, stod bag ved. Lad os så se, hvordan de borgerlige partier ville have reageret på det. Det er muligt, at det ikke var gået igennem, men så skulle man have prøvet igen og igen.

Under alle omstændigheder kommer der en dag efter denne, og jeg synes, det er betydningsfuldt, at der bliver trukket nogle linjer op i dansk politik, i stedet for at man som nu desværre må konstatere, at næsten alle kattene herinde i tussmørket er grå og folk uden for Christiansborg har vanskeligt ved at se forskel.

Når jeg siger, at man forfarer sådan på lidt jeronimusk maner, og statsministeren opfatter det som en kritik af regeringen, så er det naturligvis også i nogen grad en kritik af regeringen, men det er da i endnu højere grad en kritik af det borgerlige flertal, som taler store ord om bekæmpelse af arbejdsløsheden, men som ikke har noget at have de store ord i, når det kommer til realiteterne.

Her synes jeg, at statsministeren med langt mere ret, end når han forholder sig lidt kritisk afvisende over for mine bemærkninger på dette punkt, med styrke burde have adresseret disse bemærkninger videre til det borgerlige flertal. Jeg synes, at det ville bidrage til at understrege, at der var tale om en anden slags regering end den forrige regering. At der ikke er tale om noget andet flertal, det har jeg jo erkendt, det ville være tåbeligt ikke at erkende det.

Så endelig til slut om det dagsordensforslag, som er stillet: vi vil stemme for dagsordensforslaget. Det er da rigtigt, at det ikke, hvis det vedtages, i sig selv ændrer situationen. Det er rigtigt, at det ikke trækker nøjagtige linjer op for, hvad der skal gøres, men det rummer — og det synes jeg er rigtigt — en erkendelse af, at der ikke er gjort tilstrækkeligt. Det er en erkendelse, som jeg synes adskillige ordførere heroppefra har givet udtryk for, og jeg synes egentlig også, den socialdemokratiske ordfører har givet udtryk for det.

Jeg synes, det er vigtigt med henblik på det videre arbejde at få fastslået af et flertal i denne sal, at man indser, at indtil nu er der ikke gjort tilstrækkeligt i spørgsmålet om beskæftigelsen. Der skal gøres meget mere. Erkendelsen af, at der skal gøres meget mere, må udspringe af, at man konstaterer, at der ikke er gjort nok. Ellers risikerer vi, at en debat som denne her, hvor der er kommet sådan nogle indrømmelser hist og her oppe fra talerstolen, bare bliver en episode, bare bliver en parentes. I virkeligheden sidder der såmænd nok adskillige i denne sal, der mener, at der er gjort nok. Man kan bare ikke sige det. Jeg synes, at man skal sige det, man skal mene det. Der er ikke gjort nok, og man skal gøre det ved at stemme for det dagsordensforslag, som er stillet.

Svend Erik Sørensen (KrF):

Kristeligt folkeparti er ikke uenig med den, der har fremsat den motiverede dagsorden, i, at de hidtidige foranstaltninger mod arbejdsløsheden har været utilstrækkelige. Det fremgik også klart af mit første indlæg under debatten, og der er vel næppe heller nogen herinde, der vil benægte det. Men vi kan ikke se, at det er ensbetydende med, at arbejdsløsheden dermed er blevet perma-